

NOLANIKA

A black and white portrait of a woman with long, straight blonde hair. She is wearing a large, dark, wide-brimmed hat that casts a shadow over her face. She is looking upwards and to the left with a slight smile. The background is dark, and the lighting highlights her hair and facial features.

Jana Benková

Jana Benková
VOLANKA

NOLANKA

Jana Benková

NAŠE VOJSKO
Praha 2020

*Všetky mená postáv a firiem v tomto príbehu
sú vymyslené a nemajú žiadnu súvislosť
so skutočnosťou.*

Copyright © 2020 by Jana Benková
Cover and layout © 2020 by Michal Dočkal
Slovak edition © 2020 by NAŠE VOJSKO
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1852-8

*Túto knihu venujem mojej drahej priateľke Evičke
Knies, Slovenke žijúcej v Kanade, k jej krásnym
narodeninám.*

*Evička, Tvoja podpora i celej Tvojej fantastickej
rodiny pre mňa veľa znamená, ďakujem!*

Prológ

„Odkiaľ máte peniaze?“ Muž, prechádzajúci sa popred stolom, zastal a skúmavo si premeral sediaceho muža. Potom sa k nemu naklonil: „Tak odkiaľ?“

„Zo šuplíka v nočnom stolíku,“ odvetil pokojne.

„A odkiaľ sa tam vzali, kto ich tam položil?“

„Manželka.“ Jeho hlas znel pevne a sebavedomo.

Svetlo v miestnosti zablikalo. Búrka vonku zúrila už od poludnia. Podobne to vrelo aj v ňom. „Takže manželka... A manželka ich má odkiaľ?“

Sediaci nasadil prekvapený výraz. „Predsa odo mňa.“

„A vy ste ich kde zobrali? Dozviem sa to konečne?“ Muž sa tváril vážne, ale s vypočúvaným už strácal trpezlivosť. Pošúchal si čelo.

„Zo šuplíka, už som vám to predsa povedal,“ vzdychol si priam otrávene ten druhý.

Ten netrpezlivý buchol pästou po stole.

1. kapitola

Potriasla som čerstvo umytými mokrými vlasmi nad vaňou a zabalila si ich do veľkého uteráka. Nakrémovala som si tvár, a keď mi mäkká tkanina vysala z vlasov trochu vlhkosti, uterák som odmotala a prečesala si ich jemnou kefou. Zo zahmleného zrkadla som zotrela kvapky, ktoré tam zabúdili.

Vyšla som z kúpeľne a úzkou chodbičkou prešla do kuchyne odpiť si zo dva hlty broskyňového ľadového čaju. Drevené hodiny nad sporákom, pamiatka na moju tetu, sa zachveli a z okna vyletela kukučka na strune. Zakukala osemkrát. Zvečerievalo sa. Nazrela som do obývačky, kde som mala pustený televízor. Moja oblúbená talkshow sa zatiaľ nezačala, ešte mám chvíľu času. Osviežená som sa vrátila do najmensej miestnosti v byte a horela od zvedavosti.

Pozerala som do zrkadla na výsledok svojho snaženia. Napätie a očakávanie sfarbili moje líca dočervena. Je to tu, moja pôvodne tmavohnedá hriva výrazne zbledla. Husté pramene, siahajúce po pleciah, boli ešte mokré, no pomaly sa sušili a už jasne žiarili dozlatista. Zhlboka som sa nadýchla. Vyzeralo to dobre!

Hra sa začína. Nešlo o chlapa, ako sa vraví, keď žena zmení účes. Mala som iné dôvody. Hoci... Jeden muž v tom prsty predsa len tak trochu mal.

Vzala som do ruky fén a pustila sa do úpravy svojej koruny krásy. Zopár lokní som spevnila veľkými modrými natáčkami. Po chvíľke som musela skonštatovať, že to stálo za pokus aj námahu, účes dostával zaujímavý tvar. Rukami som prekryla obrázkové ružové tričko a predstavovala som si, ako budem vyzerat' v strohých kostýmoch či blúzkach.

Ten starý lišiak Arnold mal pravdu, bola zo mňa nová žena! Naozaj som potrebovala zmenu. Nielen preto, že si to želal on. Cítila som to tak aj ja, len som vyčkávala na ten správny životný impulz. A prišiel! Nie, nie, neopantávala ma nuda ani moderná diagnóza profesionálneho vyhorenia, len som si chcela upratať v živote. Začínala som predsa novú etapu, čakali ma viaceré zmeny, tak prečo do nich nevykročiť s novým účesom?

Najskôr som sa bránila, ale Arnold bol nekompromisný. „Zmena farby vašich vlasov je nevyhnutná, ak si želáme úspešný výsledok chystanej spoločnej misie,“ povedal s rozhodnosťou v hlase.

Fén som vypla a zbavila sa aj natáčok. Vlasy som ešte raz prešla kefou a opäť som potriasla hlavou. Svieže zlatisté vlny sa mi hravo ovíjali okolo tváre. Doma im to dovoliť môžem. Keď vyjdem von, skro- tím ich do prísneho drdolu. Vyzeralo to výborne.

Znova som sa zahľadela na ženu v zrkadle. Pô- sobila spokojne.

Takto nejako sa zo mňa po prvý raz v živote stala blondína.

2. kapitola

Zhlboka som sa nadýchla a naklonila sa k recepcnej za vysokým pultom. Len čo začula meno Evy Valentovej, energicky siahla po telefóne a ohlásila jej, že má na prízemí návštevu.

Prišla po mňa osobne. Prechádzala som sa po rozľahlej hale jedného z najväčších úradov v meste a cez okná sledovala okolie. Vnímala som však aj dianie v miestnosti, aby mi nič neušlo. Bola som tu prvý raz a necítila som sa komfortne. Zo strojených úradníkov, hemžiacich sa okolo mňa s prísnyimi výrazmi na tvárach, na mňa doliehala úzkosť. Alebo to bolo iba výsostne novým prostredím?

Eva Valentová nechala na seba štvrťhodinu čakať. Vystúpila z výťahu a na okamih zastala, aby si ma premerala a odhadla. Nervózne som si prihladila novú sukňu. Pre istotu dvakrát, aby si to určite všimla. Možno bude potom ku mne milšia, lebo práve priateľsky sa veru netvárila.

Nebola som až taká neistá z neznámych ľudí, ale bola som akoby navlečená v cudzej koži. Všetko som dnes musela urobiť inak. Mejkap som nahodila iba jemný, nenápadný, a oblúbený červený rúž, na ktorý som bola zvyknutá, som musela odložiť. Aspoň tentoraz. Aj neformálne pestré šaty na ramienka či priesvitné topíky s rafinovanými volánmi, či hlbokými výstrihmi som v skrini presunula do úzadia. V puzdrovej čiernej sukni a kré-

movej blúzke s gombíkmi pri krku, v ktorej som čakala na Valentovú, som sa cítila zošňurovane. A k tomu aj ten nový strohý účes. Kamarátky by ma nespoznávali.

„Žiadne obavy,“ usmiala sa na mňa vo výťahu, „šéf je veľmi milý. Občas trochu prchký, ale v takejto pozícii je to pochopiteľné, rozumiete,“ pokyvovala hlavou.

Rozpačito som sa usmiala a pohľadom prechádzala po každej stene výťahu. Moja neistota zjavne priniesla želaný výsledok a pani predom mnou zmäkla.

Valentovú moje správanie skutočne posmelilo a čoraz sebavedomejšie ma po dlhej chodbe na poschodí viedla do svojej kancelárie.

Mala som sa stať členom tímu poradcov usmievaného ministra Richarda Malého. Poradkyňou bez ďalšej špecifikácie. Dobře vymyslené, prebleslo mi hlavou, keď som sa usadila oproti nej. Nik nevedel, čo mám robiť. Mojou priamou nadriadenou však nemal byť minister, ale predovšetkým Eva, ktorá poradcov viedla a koordinovala ich činnosť.

Valentová sa najskôr s extrémne vážnym výrazom skúmavo zahľadela do papierov. Predpokládala som, že v ruke drží môj životopis, ale tvárila sa, akoby išla riešiť minimálne termín nového leteckého útoku na Irán. Pokyn prijať ma totiž dostala odkiaľsi zhora, a tak mi predsa musela dať najavo, kto je tu pánom. A nepopierateľne bola aj zvedavá.

Prstami som si pričesala vlasy, čo sa mi uvoľnili zo spony. Na blondávé vlny som si ešte stále iba zvykala.

„Teším sa na spoluprácu s vami,“ zahlaholila som a pridala úsmev.

„Nie ste mojou asistentkou, Gréta,“ chladne mi oznámila. „Teda, ak si môžem dovoliť oslovovať vás krstným menom,“ dodala tak formálne, až sa mi skrúcali uši.

Nadvihla som obočie a usmiala sa na znak súhlasu.

„Budete členkou interného poradného tímu ministra. Na odporúčanie... na odporúčanie...“ zachichotala sa. „Ani to tu vlastne nemám. Kto vás odporúčal?“ spýtala sa v zmysle „kto vás sem dosadil“?

Zaváhala som a rozpaky som prekryla smiechom, až zagúľala očami. „Dávnejšie som mala záujem o túto prácu, bolo voľné miesto, tak sa oň uchádzam.“

„Voľné síce nie je, ale...“ nešetrila ma. „Vytvoríme ho. Musíte sa najskôr zaučiť. V životopise uvádzate skúsenosti v súkromnom sektore. Štátna správa má iné zákonitosti, pravidlá a špecifiká oproti tej súkromnej, takže to všetko treba postupne zvládnuť. Dovtedy budete spadať v prvom rade podo mňa, až potom vás pustím k ministrom,“ vysvetľovala a pridala niekoľko detailov, týkajúcich sa môjho budúceho pôsobenia.

Keď skončila, zasmiala som sa nahlas, ale vzápätí som sa zháčila.

Ona sa neusmievala vôbec, iba si ma prezerala ešte s väčším záujmom.

Mňa to však neodradilo, ani som sa nezahanbila. „Fajn! Nemyslíte si, som pripravená! Už som si... nakúpila aj nové šaty,“ hlesla som zneistene. Nereagovala, tak som pokračovala už o poznanie smelšie: „V predchádzajúcej práci som skončila a včerajšok som si vyhradila na prípravu k vám. Prosím vás, viete, čo to je za námahu obehnúť tri nákupné centrá? Prebrúsila som všetky dobré módné značky, až ma nohy boleli, chápete, tak sa kvám teším! Aj tieto vecičky som vyberala starostlivo a dlho, aby som sa sem hodila. Počula som, ako to chodí na úradoch,“ sypala som zo seba. Prstami som si počúchala lem tesnej sukne, dlhej presne po koleno.

Valentová mlčala.

„Takže, predovšetkým nenápadne,“ pokračovala som v prezentácii svojich chatrných znalostí a predstáv o práci na ministerstve. „Aj tento mejkap som ráno ledva zosmolila, chi-chi, ani spať som nemohla, tak tvrdo som premýšľala, ako sem vlastne prídem! Viete, aby som nikoho neprovovala, ale zasa trochu vyniknúť azda môžem...“ zasmiala som sa opäť. Na Valentovú však zjavne moja snaha odľahčiť ťažkotonážny pracovný rozhovor nezaberala. Zahľadela sa na mňa ohúrene a s pátravým pohľadom, ktorý jasne nesignalizoval nič iné ako suché konštatovanie: ďalšia trúba.

„Sú vám jasné podrobnosti náplne práce?“ opýtala sa, keď sa spamätala.

Schuti som sa zachichotala tenučkým hlasom ako filmová Pravá blondínka. „Čože by mi neboli...“ vyhrkla som.

„Vytlačím vám to na papier?“

„Vytlačiť?“ hodila som rukou. „Netreba!“

Žena sediaca oproti mne sa očividne mala problém skoncentrovať. „Ehm... Prichádzate zo súkromnej oblasti, zďaleka vám nedokážeme zabezpečiť také finančné ohodnotenie, aké ste mali tam,“ vyštekla v nádeji, že ma od miesta ešte azda odradí.

Márna snaha. „Nič mi neprekáža,“ poznamenala som rýchlo.

„No pán minister sa pracovitým ľuďom snaží vyjsť v ústrety aspoň pravidelnými odmenami. Ak bude s vami spokojný,“ vystrčila bradu. „Je to však náročný šéf,“ varovala ma.

„To nie je problém!“ zasmiala som sa v snahe dodať jej trochu nálady. „Všetko je to pre mňa síce nové, ale naučím sa. Od vás!“ vykrikla som rozradostene a nadelila jej ďalší široký úsmev.

Zmeravela a poklopkala perom po stole.

Vypleštila som oči. „Teda, niežeby mi to tu bolo smiešne, to nie, určite tu nie je nič smiešne, ale tak sa teším, rozumiete... Tu, v tomto úrade... Lenže ja mám takú radosť, že až!“ rozhodila som rukami, až som si drgla do kabelky, a len-len že som ju zachytila, aby nepadla na zem. Ospravedlňujúco som stisla pery.

„Nuž, pracovali ste v inej sfére, tu je skutočne všetko inak,“ vysvetľovala a dúfala, že ma utíši.

No ja som sa nedala odradiť a s neutíchajúcim a neskrývaným nadšením som na ňu vyletela znova: „Prosto, najradšej by som vás objala!“ Alebo poštipala do líca, prišlo mi na um ešte dodať, ale jej výraz ma tak zmrazil, že som to nestihla vysloviť nahlas. Ten dobrý nápad som si však uložila do pamäte.

Neodpovedala mi. Iba ma nehybne hypnotizovala ľadovým pohľadom. Lenže ona ani nežmurkala! Sedela a pozerala.

Mala som chuť doplniť, že je tento úrad môj splnený sen, ale to by mi u nej už asi neprešlo. Včas som v duchu zarazila tú ohromnú dávku adrenalínu. Stačí jej. Nemohla som to na prvý raz prehnať. Naložila som jej dosť. Osoba sediaca oproti mne sa ešte stále nepohla. Mala som ešte veľa otázok, ale akosi mi na ne chýbala odvaha.

Náhľivo som teda vstala, siahla po kabelke a chystala sa odísť. Valentová ma tak pozorne sledovala, že som zneistela aj reálne. Nemotorne som lodičkou zakopla o nohu stola a zakolísala sa. Nestačila som sa však ničoho zachytiť a už-už by som sa tam zložila na chrbát, nebyť blízko stojacej stoličky. Tá ma zachránila pred nedôstojným pádom na podlahu a Valentovej ušetrila nový šok z môjho ďalšieho prípadného výbuchu smiechu. Chvíľu som sa na sedadle pechorila a urovnávala si sukňu. Prezerala som si pančuchy, či sa mi neroztrhli. Upokojila som sa.

Vtom mi došlo, že som už vlastne bola na odchode!

Aj Valentová na to zjavne, hoci stále paralyzovane, čakala.

Zrýchlene som zažmurkala a ospravedlnila sa. „Kde je tu... ten... východ, chi-chi?“ vykoptala som a prudko vstala.

Potom som vykročila znova, už opatrnejšie, vylúdila som záverečný úsmev a zmizla jej z dohľadu. Až na chodbe za bezpečne zatvorenými dverami svojej novej šéfky som si konečne vydýchla.

Dúfala som, že som upútala jej pozornosť a zapôsobila na ňu presne tak, ako som si naplánovala.

Bola som jednou z tej skupiny súčasníkov, ktorí buď vyhoreli, alebo sa len tak, v rámci zachovania vlastného duševného zdravia, v tomto chaose pracovného trhu bez dodržiavania elementárnych pravidiel rozhodli pre radikálnu profesionálnu zmenu. A možno si k tomu pribalili aj nejaký nový osobný cieľ či bonus.

Presne tento prípad som ja!

Ešte dva dni predtým som bola marketingovou manažérkou vo veľkej nadnárodnej firme. Veľkolepé priestory, dve stovky zamestnancov, niekoľko filiállok a na zozname výhod asi dvadsiatka vraj extrémne pritažlivých benefitov pre zamestnanca: každý piatok ovocný deň a neformálny odev, tímové výlety či večierky trikrát do roka, alebo preplácanie návštev fitnesscentra, ale aj vstupenky do divadla, čiže vymoženosti deklarované personalistami s veľkou slávou, ktorým sa